בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום ד', ח' ב תשס"ב (20 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **ח' באדר**, בשנת תשמ"ו(1986-5746), **נחטפו** היום **2 חיילי צה"ל** ע"י כוח חיזבאללה, שארב לשיירת ישראלית של כלי רכב אזרחיים בדרום לבנון. **יוסף פינק** ו**רחמים אלשייך**, שני חיילי ישיבות הסדר, צורפו לשיירה כמאבטחים. אנשי החיזבאללה הפעילו מטען צד כשעבר הרכב השני בשיירה. מהפיצוץ נהרגו שני חיילי צד"ל ונפצע קשה קציין צה"ל. לאחר הפעלת המטען, הצליחו המחבלים לחטוף את שני החיילים, ששכבו פצועים בין הריסות הרכב.
צה"ל פעל במהירות אך לא הצליח לאתר את החטופים ולא את החוטפים. כוחות גדולים נכנסו מיד לדרום לבנון וסרקו את כל כפרי האזור. לאחר יום החיפושים הראשון הודיע החיזבאללה שיהרוג את השבויים אם יישאר צה"ל בלבנון. לאחר היום השלישי הודיע החיזבאללה שלוחמיו הרגו את אחד החיילים. במהלך הסריקות נהרגו עשרות מאנשי החיזבאללה ושני חיילי צה"ל. נכון להיום, 16 שנה לאחר מכן, אין גורלם ידוע. [ישראל 50]

***

<u>לקראת פורים</u> [בעוד 6 ימים!]...
אין ספק, שגם הרצון להוסיף בפורים גם עליזות ושמחה, ולהשתחרר מהמסגרות היום-יומיות ולתת פורקן לחלומות כמוסים, חיזקו את המנהג להתחפש בפורים. שמחת חג הפורים היא על הצלת עם ישראל מהכליה שאיימה עליו. לדאבוננו, בכל דור ודור קם עלינו אויב להשמידנו [דבר שמקבל משנה תוקף מה'אירועים' של התקופה האחרונה, כולל ההתקפה הרצחנית של אתמול בלילה, הי"ד. בהערת ביניים, מוטב להזכיר כאן שבימי מלחמת וייטנם, באות מחאה נגד הכיבוש האמריקני של ארצן, החלו נזירות בודהיסטיות לגשת לרחוב בעיר הבירה, סאיגון, להתיישב על המדרכה, לשפוך מפך בנזין על עצמן, ולהדליק אותו. הן קיוו כי מותן ב"אקט" דרמאטי כזה ישכנע את צבא ארה"ב לעזוב את ארצן. את המעשה הזה אפשר לקרוא 'התאבדות'. את מה שאויבינו הערבים עושים לנו היום הוא אינו אקט של התאבדות. מטרתן היא לא למחות, והיא לא להתאבד. גם אם מטרתן אינה **"...להשמיד את כל היהודים אשר בכל מלכות אחשורוש, עם מרדכי."**[אסתר ג' 6] מעשיהם הוא מעשה של רצח, ולא התאבדות.] , אך הקדוש-ברוך-הוא מצילנו מידם. לשמחה בפורים יש ביטוי סמלי של תקווה, שכשם שהקב"ה עזר לעם-ישראל עד היום, כן ייטב עמו גם בעתיד.

אחת הדמויות – אולי הדמות המרכזית בכל מגילת אסתר – לא הוזכרה בדברים שכתבנו אתמול אודות ה'תחפושת' שבה מצטיירים ה'שחקנים הראשיים' בסיפור של פורים. והיא דמותו של מרדכי – אדרבה, מרדכי מוצג לפנינו בדיוק כמות שהיה. ייתכן שהסיבה לכך היא כי "בראשית מלכות אחשורוש, רבים מישראל השתדלו להידמות לתושבי הארץ, וכדי שלא יכירו שהם בני גולים, נמנעו ללכת בחוצות העיר בציצית ותפילין. רק מרדכי היהודי נשא ברמה את ציציותיו וקידש בכך שם שמיים ברבים. לכן, הדגישה המגילה: **"איש <u>יהודי</u> היה בשושן הבירה ושמו מרדכי..."**[שם ב' 5]. הכל ראו כי הוא נוהג כיהודי. המאורע הגדול בימי המן הביא את ישראל לידי התפכחות משיכרון ההתבוללות, וכולם חזרו לחיק משפחתם. לפיכך קבעו חכמינו, שמגילת אסתר תיכתב לדורות למען ילמדו הדורות הבאים, כי בהתבוללות אין שום הצלה ליהודים." [במעגלי החיים]

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בנֵנו יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע בתוך שאר חולי ישראל